

- 02** Leder
- 03** Andakt
- 04** Mexico
- 06** Etiopia
- 08** Inger Lise Skauge
- 09** Bønnesvar
- 12** Til minne
- 14** Oslo SMR

ORGAN FOR SYKEPLEIERNES MISJONSRING
Nr. 4 • 93. ÅRG. • 2024

Napp ut:
I midten av bladet finner du Bønnekortet for 2025.

– Det fins ingen aldersgrenser i Guds rike, sier Bjørg Thun Dalene. Selv om hun snart fyller 84 år er hun fortsatt på jobb i DR Kongo som misjonær. Du møter henne i «Bønnesvar» på side 9.

MOTTO: HANS HERLIGHET TIL PRIS. EF. 1,12

Hver bønn som løftes opp for de prosjektene vi støtter, har en verdi. Hver person som engasjerer seg – enten med tid, ressurser eller støtte – er med på å bygge fellesskapet vårt sterkere. La oss bruke året som kommer til å stå sammen, for både de som trenger hjelp, og for å styrke vårt felles håp.

Et annet viktig aspekt er at vi alle kan være ambassadører for SMR. Ved å fortelle om vårt arbeid, oppfordre andre til å bli en del av fellesskapet, og engasjere oss i å fremme SMR sine verdier, kan vi vokse både i antall og i styrke. Har du tenkt på å invitere en venn til å være med på våre aktiviteter eller kanskje bidra til våre prosjekter? La de få lese Misjonsringen. Neste sommer har vi gleden av å samles til landsmøte. Dette blir en viktig tid for oss som fellesskap – en tid for å reflektere over hva vi har oppnådd, og en tid for å legge planer for fremtiden. Vi håper mange av dere kan delta, både for å få et innblikk i hvordan Sykepleiernes Misjonsring arbeider, men også for å bidra med deres engasjement og ideer. Det er på landsmøtet vi setter kursen for de neste tre årene, og deres stemme er viktig for å forme retningen.

Julen er en tid for ettertanke, for fellesskap og for å dele det vi har med andre. I år vil jeg gjerne minne oss alle på at vår støtte betyr mer enn bare økonomisk hjelp – det handler om å vise omsorg, kjærlighet og håp til dem som trenger det mest. Måtte vi i SMR gå inn i det nye året med et fornyet engasjement og en enda større vilje til å gjøre verden til et litt bedre sted. Takk for det dere har gitt i år, og for alt vi skal få til sammen i 2025.

*Juleklem til dere alle fra
styreleder Froydis Vestbøstad*

Hver bønn har en verdi

Når vi ser tilbake på året som er gått, er vi utrolig takknemlige for det mange har bidratt med i SMR. Takket være deres trofasthet og innsats har vi kunnet støtte flere viktige prosjekter. Disse prosjektene har vi fått lese om i Misjonsringen gjennom hele året, takk til redaktør Christine for fine innblikk.

– Dette bildet av Maria, Josef og Jesus-barnet, liker jeg godt. Det heter «Pris Herren alle folk» og er laget av Benediktinnunnorna i Abbedi Mariavall. Her ser vi folk fra alle nasjoner som tilber, i takk og lovprisning, forteller Ester. (Foto: Rannveig Bjerkestrand)

Lovsanger til Guds ære

For oss kristne nærmer det seg feiringen av Jesu fødsel. Barnet er bevis på Guds kjærlighet til oss. I Bibelen leser vi om hvordan Gud varslet og forberedte dette gjennom hele det gamle testamentet, og da gjennom historien til sitt eget folk Israel.

Det er ikke så rart at Gud sendte sitt store englekor med lovsang til jorden, den natten Jesus ble født. For en glede det må ha vært i himmelen, og for Guds trone, da hans egen sønn ble født på vår jord – inn i vår verden – den etterlengtede Messias. Gud holdt sine løfter fra gammel tid.

I Lukas 1-2, leser vi om personer som opplever uventede ting rundt Jesu fødsel. Her er det faktisk fem lovsanger, som også kan bli våre lovsanger. Sakarja, en prest i Guds tempel, får et løfte om en sønn; Johannes. Når dette skjer, bryter Sakarja ut i lovsang til Gud, over at løftene i den gamle pakt oppfylles.

Hans gravide kone Elisabet får sin lovsang i møte med Maria, som nå bærer på barnet Jesus. Dette må ha vært en sterk opplevelse for Maria, som sikkert var både sårbar og redd for den store livsoppgaven hun hadde fått. Så bryter Maria ut i lovsang fra vers 47. Hun «fryder seg i Gud, min frelser» – det barnet

hun selv bærer. Også de eldre personene Simeon og Anna brøt ut i lovsang. De gamle hadde ventet på Messias, og bekreftet at han var kommet, gjennom sin lovsang.

Med glede og takknemlighet skal vi be for våre sykepleiere og misjonærer, som sår ut Guds ord rundt i verden, og viser det i diakonal praksis. Ved at mange nye mennesker og folkeslag får kjenne frelseren Jesus, blir flere med i lovsangs-koret til Guds ære. Så skal lovsangen lyde på enda flere tungemål denne julen! Dette er vi sammen om, som et stort kristent fellesskap.

*En velsignet julehøytid ønskes dere alle,
fra Ester Elvrøm Vinnem,
landsstyremedlem*

Når Ragnhild og Hanna er ombord på båten, så bor de på rom med fem-seks andre som også er stab.

Evangelisering og helsearbeid

– Hjertet mitt banker jo litt ekstra for at mennesker skal få hjelp til sine medisinske behov. Vi har hatt mange medisinske dagklinikker, og jeg har ikke tall på hvor mange vi har fått lov til å hjelpe, forteller Hanna Bakke. Sammen med Ragnhild Espeland har hun reist til Mexico for å jobbe for Ungdom i Oppdrag.

I denne utgaven av Misjonsringen finner du Bønnekortet for 2025. Oppført under

Vil du ha nyhetsbrev?

Vil du ha nyhetsbrev fra misjonsarbeidet i Mexico? Da kan du sende en epost til ragnildespeland17@gmail.com eller hannabakke9696@gmail.com

Ønsker dere å støtte kan dere vippse Ragnhild på 97070420 og Hanna på 90042175.

«onsdag» står Ragnhild Espeland og Hanna Bakke i Mexico. Der jobber de som frivillige sykepleiere på en båt, det vil si at de har reist avsted uten fast lønn. Vi hadde et stort intervju med dem i nummer 1/24. Da ventet de på at båten skulle bli klar til å seile. Mens de ventet hjalp de til å bygge hus for familier som bodde i skur. Men nå er de endelig i gang med å seile med båten Amazing Grace.

– De dagene vi seiler hele dagen, så er vi på båten og gjør daglige gjøremål som vasking og rydding. Vi har ulike tider på natten der vi må være våkne, så da sover vi på dagen. Når kaia er for liten til at båten kan legge til,

Mexico

– Vi fikk tak i kaptein og en maskiningeniør to dager før vi skulle ut å reise med båten. Så det var virkelig et bønnesar, da vi ikke hadde fått reist uten kvalifisert mannskap, forteller Ragnhild (til høyre).

kommer landsbyboerne ut og henter oss i noen små båter som heter «Pangas», forteller Ragnhild.

Deres første innlandstur var til en vakker liten landsby som heter Zapote de Picachos, hjemmet til stammefolket Zapotecerene. – De bor 1,5 timer fra byen Tepic hvor de har sykehus. Ungdom i Oppdrag har hatt misjonsturer til dem i syv år, og skapt gode relasjoner. Da vi reiste i mars var vi tre sykepleiere, to leger og en fysioterapeut. De tok oss imot med åpne armer. Vi bodde i telt og sov der i fire netter.

I løpet av tre dager med dagklinikker møtte vi litt over 60 mennesker. Vi sjekket blodtrykk, puls, oksygenmetning og vekt. Noen sendte vi videre til fysioterapeut og resten til legene. Vi fikk også være med å be for pasienter. Det føles veldig stort når vi får be for noen og ser at Gud rører ved hjertene deres. Tenk at vi får være med på å gjøre en liten forskjell gjennom Guds verk her i Mexico, sier Ragnhild.

– Vi møter mange fantastiske mennesker.

Et møte vi hadde, var med en dame vi møtte i en liten landsby kalt Desemboque, forteller Hanna.

Kvinnen hadde vondt i ryggen, og led av degenerativ skivesykdom. Smerter gjorde at hun ikke hadde kunnet kjøre bil på en måned. – Vi snakket lenge med henne om Jesus og hvilken autoritet hun har i ham, at det står i bibelen at vi skal legge hendene på de syke og de skal bli friske. Så vi spurte om vi kunne be for ryggen hennes. Vi ba for henne og smertene forsvant. Etterpå tok hun oss med i bilen sin for å se på båten vår!

Ragnhild og Hanna ber deg bli med i bønn for:

- Finansiering av båten og oss som jobber frivillig.
- Frivillige som vil være med på båten.
- Rolig sjø ved seiling.
- Åpne dører til der vi drar med båten og innenlands.

Yonathan Agegnehu (til venstre), Simret Fekadu og Abraham Tuji ledet kurset i traumebehandling i Arba Minch. De jobber alle tre for den kristne språk- og misjonsorganisasjonen SIL Etiopia.

Kurs i traumebehandling

Traumebehandling er viktig, særlig i et land som Etiopia hvor det skjer mye vold og grusomheter. Et prosjekt som NMS støtter holder kurs i fredsbygging og traumebehandling. Sonja Küspert fikk være med på et av kursene.

Når belastningene, følelsene og traumene er for mange, er det ikke lenger mulig å holde dem skjult. De kommer til overflaten, akkurat som de tomme flaskene.

Tekst og foto: Sonja Küspert/NMS

Tidligere i år besøkte jeg et kurs i traumebehandling sør i Etiopia. 30 deltakere, 29 menn og én kvinne, hadde meldt seg på. Det er ønskelig at flere kvinner deltar, men det er vanskelig for kvinner å være borte fra familien i en hel uke.

Folk undertrykker ofte konflikter, traumer og følelsesmessig stress. Å undertrykke så sterke følelser tar enormt med energi og har en negativ innvirkning på hele livet. Årsaken til undertrykkningen kan være skam eller frykten for å se svak ut eller regnes som «taper».

Alle krefter må brukes til å holde noe skjult, og et normalt liv er ikke lenger mulig. For å demonstrere dette ble tomme plastflasker plassert i en stor balje med vann. En deltaker prøvde å holde dem under overflaten, men etter hvert som flere og flere flasker ble lagt til, ble det ikke lenger mulig å holde dem nede. Plastflaskene tvang seg opp.

Et rollespill som kurslederne fremførte, viste hvordan man kan være en god eller dårlig medvandrer. En kvinne var såret og bekymret og møtte en prest. Mens de gikk, fortalte hun om det grusomme som hadde skjedd. Presten gikk ikke nærmere inn på dette, men kom med ordtak og bibelsitater og lot kvinnen like deprimert og alene tilbake.

Den andre gangen satte presten og kvinnen seg ned. Presten lyttet oppmerksomt til henne. Selv om han ikke kunne gi henne en konkret løsning på problemene hennes, følte hun seg sett, hørt og forstått. Hun kom styrket og trøstet ut av samtalen.

En deltaker som selv var prest, innrømmet at han dessverre kjente seg igjen i personen i første runde av rollespillet og lovet å bli en bedre lytter i fremtiden.

Etterpå fikk de som ville muligheten til å fortelle sin egen historie. Grusomhetene som hadde funnet sted, og som tynget deltakerne hardt, ble fortalt under tårer.

Etter kurset formidler deltakerne det de har lært videre hjemme, og gir dermed flere mulighet til å jobbe gjennom traumene sine. Slik får traumebehandling ringvirkninger og når ut til mange flere enn de på kurset.

Sonja ber deg bli med i bønn for:

- Be for landet, for fred og forsoning.
- Be for alle som har ansvar innen kirken eller prosjekter, at de må holde motet oppe og fortsette med innsatsen til tross for vanskelige tider. Be også for deres sikkerhet.
- Be for de som tjener befolkningen som helsearbeidere, lærere på skolene og frivillige arbeidere.

Sonja Küspert jobber for Det norske misjonsselskap (NMS). Du finner henne på Bønnekortet for 2025 under ukedagen mandag.

Vil besøke SMR

En person som ofte skriver artikler for Misjonsringen er Sonja Küspert fra Tyskland. Hun jobber som rådgiver for NMS. I Misjonsselskapet har hun ansvar for å følge opp syv prosjekter; to i Etiopia, tre på Madagaskar og to i Egypt ved det koptiske senteret Anafora.

I mars 2025 skal Sonja til Norge på en jobbreise. Hun lurer derfor på om det er en eller flere SMR-grupper som vil ha besøk?

Sonja kan komme på besøk til Stavanger og omegn uka før 23. mars og til Bergen/Bjørgvin mellom 24. - 28. mars. Hun kan også møte i Oslo-området rundt 1. april.

Hvis dette er noe som passer for din gruppe, så ta kontakt med Sonja på e-post for å avtale nærmere: sonjak@nms.no

Inger Lise Skauge (81) har gitt ut 13 bøker og har to manuskripter liggende klare. – Jeg elsker å skrive, så jeg har minst et par prosjekter på gang hele tiden, forteller hun. (Foto: Privat)

Skal tale på landsmøtet

Inger Lise Skauge fra Halden skal holde bibeltimer på SMRs landsmøte neste år.

– Jeg gleder meg til å møte nye mennesker og å få lov til å formidle stoff som opptar meg, sier Inger Lise.

– Tema for landsmøtet er: «Å leve i Guds ledelse». Hvordan merker du når Gud leder deg?

– Da jeg var ung, ville jeg nok ha svart helt annerledes, for den gang fikk jeg oppleve så mye gjennom ting jeg var med på. Nå som jeg er i avgangsklassen, ser jeg Guds ledelse mer i de små ting – som å bli minnet om å ringe til noen, besøke en som jeg hadde kontakt med tidligere eller følge en innskyttelse, altså ledelse i hverdagen, sier Inger Lise.

– Har du noen gang fått et spesielt bøttesvar du vil fortelle om?

– For veldig mange år siden var jeg alvorlig syk. Noen venner kom til sykehuset og salvet og ba for meg. Selv var jeg ikke frisk nok til å registrere det. Dagen etter kom kirurgen og spurte hva som var skjedd, for jeg hadde frisknet så pass til at han kunne operere. Jeg tror at Gud grep inn, sier Inger Lise ærlig.

– Hva betyr bønn for deg?

– Både den personlige bønne – der man kan få tømme sitt indre – og de mange flotte ferdigformulerte bønnene som finnes, er som stødige krykker å få lene seg på i alle livssituasjoner.

– Hvorfor tror du på Jesus?

– Jeg finner ikke noe annet alternativ.

Bibelsens beretning om Jesu liv, forsoningsdød og oppstandelse er jo nesten for god til å være sann. Nettopp derfor tror jeg. Troen på Jesus Kristus gir meg trygghet her i livet og et håp for fremtiden.

Fikk bokpris i 2010

Inger Lise har gitt ut 13 bøker på ulike forlag.

– Hvilken bok er du mest fornøyd med å ha skrevet?

– Jeg burde kanskje ha svart bøkene om bibelske kvinner, for de har hatt best salg. Men det er to andre bøker jeg egentlig er mer fornøyd med: «Serviettboka», som dreier seg om min livslange hobby og «Kirker og kirkegårder i Halden», en lokalhistorisk bok som fikk Østfold Historielags bokpris som beste bok utgitt i 2010. Det er en vakker og nyttig oppslagsbok når jeg ønsker å vite noe konkret om kirkene i distriktet.

Velkommen til landsmøte i juni!

Fredag 20. juni - søndag 22. juni 2025
møtes vi til landsmøte på Scandic Hell hotell i Stjørdal kommune. Hold av datoen! Mer informasjon og mulighet til påmelding kommer etter hvert.

BØNNEKORT

2025

Hans herlighet til pris
Ef. 1.12

Sykepleiernes Misjonsring

Søndag: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn.» Matteus 21, 9

Israel: Kristin Abu Kahdra og Ebenezerhjemmet, DNI

Frankrike: Sandra Bischler, NMS

Tanzania: Berte Marie Ulveseter, KN

Elfenbenskysten: Magnhild Sørli, NLM

Helene Kolnes, NLM

Anita Zimsen, NLM

Mandag: «Vær ikke redd, for jeg er med deg. Se deg ikke rådvill omkring, for jeg er din Gud! Jeg gjør deg sterk og hjelper deg, ja, holder deg oppe med min Frelserhånd.» Jesaja 41, 10

Etiopia: Gunn Eline Birkeland, NLM

Mari Rydland, NLM

Madagaskar: Kari Fløttum, NMS

Tyskland: Sonja Küspert, NMS

Tirsdag: «Selv når du sier at du ikke ser Gud, ser han din sak. Bare vent på ham!» Job 35, 14

Nord Afrika: En sykepleier i sensitivt arbeid, NLM

Kenya: Linda Abildsen Gisnås, Pinsemisjonen

Anna Dyrøy, NLM

Øst-Afrika: En sykepleier i sensitivt arbeid, NLM

DR Kongo: Bjørg Thun Dalene, Pinsemisjonen

Onsdag: «La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom.» Johannes 14, 1-2

Midt-Østen: Solveig, DELF

Kristin, Frontiers Norden

En sykepleier i sensitivt arbeid, NLM

Mexico: Ragnhild Espeland, UiO

Hanna Bakke, UiO

Torsdag: «Herren velsigne deg og bevare deg.» 4. Mosebok 6, 24

Nepal: Ellen, HimalPartner

Indonesia: Linda Espeland, NLM

Maria Aarset, NLM

Paraguay: Kjellaug Palma Sjølund, Pinsemisjonen

Fredag: «Som dine dager er skal din styrke være.» 5. Mosebok 33, 25

Pakistan: Lise Rudvin, M28

Mongolia: Margrethe Aasland, NLM

Japan: Karoline Skjong Bergersen, NLM

Tone Tråsdahl, NLM

Solveig Barlaup, NLM

Helga Irene Bagaas, DELF

Lørdag:

«- når dere uttaler mitt navn, - vil jeg velsigne -» 4. Moseb. 6. 27

Vi takker og ber for:

- Kristent interkulturelt arbeid og internasjonale fellesskap.
 - Lokalt ansatte helsefagarbeidere, studenter og volontører.
 - For nasjonale sykepleiere og deres skoler.
 - For misjonærer som er hjemme for godt og de som har tatt over deres diakonale arbeid.
 - SMRs grupper og enkeltmedlemmer.
 - SMRs landsstyre, styreleder og daglig ledelse.
 - Misjonsringen med redaktør.
 - Våre søsterorganisasjoner.
- Vi ber for sykepleieutdanningene.
Vi ber om vekkelse og åndelig fornyelse over norske sykepleiere.
Vi ber om Guds ord inn på sykehus og sykehjem.

Vi ber for hele vårt folk og vårt kongehus og vårt lands regjering.
Vi ber for krigens ofre og at arbeid med fred i verden må lykkes.

Vi takker for all Guds velsignelse over Sykepleiernes Misjonsring og ber høstens Herre drive arbeidere ut i sin høst.

Korttidsopphold ute:

Eva Pedersen, Mercy Ships
(utsendt i perioden 2. februar - 29. mars)

Kari Engebretsen, Mercy Ships
(utsendt i perioden 26. januar - 23. mars)

Vi takker og ber for:

- Den Evangeliske Lutherske Frikirke (DELFI)
- Baptistkirken (DNB)
- Den Norske Israelsmisjon (DNI)
- Den Norske Misjonsallianse (NMA)
- Misjonskirken
- Metodistkirken
- Det Norske Misjonsselskap (NMS)
- Frelsesarmèens Ytremisjon (FAM)
- HimalPartner
- Lys over Land
- Kirkens Nødhjelp (KN)
- Normisjon
- Norsk Luthersk Misjonssamband (NLM)
- Pinsemisjonen
- Misjonsbefalingen (M28)
- Tent
- Frontiers Norden
- Ungdom i Oppdrag (UiO)
- Mercy Ships og Medical Ships

Grupper og dine egne bønneemner:

Bønnesvar

– Et helt konkret bønnesvar skjedde i min første tid her i DR Kongo, forteller Bjørg.

– Melet i tønna tok ikke slutt!

Bjørg Thun Dalene fra Drammen har vært misjonær i DR Kongo i 36 år. Tidlig på 90-tallet ble landet rammet av en økonomisk krise og misjonsstasjonen fikk ikke ta ut penger av banken. I stedet for å fortvile, ba Bjørg til Gud om hjelp.

Foto: Toril og Roar Johnson

På Bønnekortet for 2025, under «Tirsdag», finner du misjonssykepleier Bjørg Thun Dalene fra Pinsemisjonen. Hun reiste ut til DR Kongo første gang i 1988. Men Bjørg jobber ikke som sykepleier lenger.

– De siste årene har jeg vært i byggebransjen. Nå bygger jeg barnehager, skoler og sykehus. Det er ikke NORAD-prosjekter, men gjøres ved hjelp av frivillige gaver, forteller Bjørg på telefon fra Afrika.

Bjørg har fått være med å bygge mange kirker.

Björg kjenner fredsprisvinner doktor Denis Mukwege godt. Sykehuset hans er åtte mil fra der hun bor.

Hun skal hjem til jul, men i januar måned går turen ned til DR Kongo igjen. Der holder hun til i landsbyen Kakwende, helt øst i landet, cirka ti mil fra grensen til Rwanda.

– Om det er farlig i DR Kongo? Mediene hjemme overdriver. Mye av det de skriver om DR Kongo må du ta med en klype salt. Enkelte steder i Kongo har det alltid vært uro. Det må vi bare leve med. Men her jeg bor er det fred og ro, sier Björg.

Da hun kom til området for 36 år siden drev misjonsstasjonen en liten poliklinikk og fødestue. Siden den gang har arbeidet vokst til et helt sykehus med operasjonsstue, røntgenapparat og fast ansatte leger.

– Jeg pleier å si at jeg er ikke så veldig høyltytt av meg og har ikke så mange store ord og visjoner. Det er vel derfor Gud har måttet gi meg noen konkrete bønnesvar for å vekke meg opp litt. For bønnesvar har

jeg fått. Et helt konkret bønnesvar skjedde i min første tid her, tidlig på 90-tallet. Hele pengebeholdningen i landet ble devaluert, og nye penger ble innført. Det viste seg at de bare hadde trykket opp store sedler. Sedlene gikk det ikke an å bruke, for det fantes ikke vekslepenger.

Den gangen var vi 50-60 personer fra Norge som bodde her, med smått og stort, i tillegg til de lokale arbeiderne. Jeg dro til byen Bukavu for å handle, slik jeg pleide. Men det ble bomtur. Selv om vi hadde penger på konto, fantes det ikke pengesedler og mynter. «Ja, ja,» tenkte jeg. «Vi har bananer på trærne og litt grønnsaker i åkeren. Vi får leve av det til det ordner seg.»

Da jeg kom hjem måtte jeg forklare arbeiderne våre at jeg ikke kunne gi dem lønn. «Dere er like blakke som meg nå. Penger får dere få når de kommer,» sa jeg.

Her er Björg innom barneskolen i Kakwende, en av de mange skolene hun har vært med å bygge.

Kokken på misjonsstasjonen pleide å bake brød flere ganger hver uke. Björg har alltid hatt som policy at de som kommer innom misjonsstasjonen ikke skal gå sultne derfra. Det var derfor mange munnar å mette.

Nå var melet i den store tønna nesten brukt opp. – Det var bare litt igjen i bunnen. Da la jeg bare hånda på tønna i forbigarten og sa «Gud velsigne den tønna. Du har oversikten.» Det var ikke noen stor bønn.

Kokken min bakte brød. To og tre ganger i uka. Og melet tok ikke slutt. Det var Sarepta krukke, det! En dag jeg skulle gå forbi der, så sto kokken på hodet nedi tønna og smilte over hele fjeset. «Jeg har bedt for den tønna, jeg,» sa jeg. «Tror du ikke jeg skjønner det?» svarte han. Så når du har opplevd sånt, da kan du jo ikke tvile på Guds omsorg.

Først flere uker senere, da jeg fikk ta ut penger av banken igjen, da tok melet slutt. Da fylte jeg på en med en 50 kilos sekk fra byen, forteller Björg.

– Hva har det bønnesvaret betydd for deg siden?

– At Gud bryr seg om også småting i hverdagen. Vi kan komme til ham med alt,

smått som stort. Når vi føler at vi er på den plassen Gud har satt oss, så får vi det vi trenger.

En stor strikkegruppe i Norge lager babypledd og luer som de sender til Björg. Selv om det er varmt i Afrika, så kan nettene være kalde.

Karin Haug (til venstre) og Kirsten Herrebrøden.

Karin Haug

Karin Haug ble født 17. november 1937 og var medlem av Metodistkirken. Takket være henne fikk vi låne kirkens lokaler, da vi skulle feire Indre Østfold SMR sitt 75 års jubileum.

Karin begynte i vår SMR-gruppe tidlig på 2000-tallet. Hun var ei veldig engasjert dame, likte å be folk til seg, lage mat og spille piano.

Karin fikk sin sykepleieutdannelse ved Betanien i Oslo, og hun var stolt av sin utdanning. Hun tok på seg opplæringsansvar for flere studenter der hun arbeidet. Etter at hun ble pensjonist, var hun frivillig på Edwin Ruuds Hospital, så lenge helsa holdt, og hun klarte å gå. Hun var også med på tre landsmøter i SMR.

Det siste året har vært tungt for Karin. Hun

slet med kols og benskjørhet og var mange turer på sykehuset for dette. Da vi skulle feire vårt 75-års jubileum ville hun svært gjerne være med, men siden været var dårlig klarte hun ikke å komme ut. Hun visste at dersom hun gikk ut, ville hun få lungebetennelse og det hadde hun mange ganger de siste årene.

14. juni i år hadde vi vårt siste møte for sommeren, og hun insisterte på at dette ville hun ha hos seg. Hun fikk hjelp av ei venninne til å dekke på, så tok vi andre med oss litt og dermed ble det et festlig lag som vi alle satte pris på. Vi var da åtte stykker samlet.

Etter et fall ble Karin sendt til sykehuset. 14. august fikk hun hjemlov, 87 år gammel. Hun vil bli husket som ei aktiv dame, som ikke ga seg og som elsket å samle familie og venner rundt seg. Hun elsket å lage mat og hun gjorde det alltid koselig rundt seg.

Karin ble stedt til hvile i Mysen kapell 23. august 2024. Fred over hennes gode minne.

Kirsten Herrebrøden

Kirsten Herrebrøden ble født 11. juli 1940. Hun begynte også i SMR gruppa vår tidlig på 2000-tallet. Også hun var ei viktig brikke i vår gruppe. Hun bidro til åpenhet, og la ikke skjul på at det å kunne be sammen var viktig.

Kirsten fikk sin sykepleieutdanning i Fredrikstad. Hun var engasjert i Normisjon både i Eidsberg og på Mysen og også i menigheten i Den norske Kirke. Hun arbeidet i hjemmesykepleien i mange år, men de siste årene av hennes yrkesaktive liv var hun på asylmottaket i Mysen. Der gjorde hun en utrolig flott jobb. Mange av våre nye landsmenn fikk lære Kirsten å kjenne ved at hun tok de med seg hjem, i lokale foreninger og viste de også veien til Jesus. Ei av de som

satte veldig pris på Kirsten hadde også noen gode ord å si om henne i minnesamværet. Kirsten hadde donert sin kropp til forskning, så vi var samlet til en minnestund i kapellet ved Eidsberg kirke. Det var mange som møtte frem der.

Etter at Kirsten ble pensjonist, var også hun en av de mange frivillige på Edwin Ruuds Hospital. Hun og Karin hadde veldig god kontakt.

Kirstens helse begynte også å svikte de to siste årene. Hun og Karin ringte hverandre nesten hver uke, og oppmuntret hverandre. Kirsten var med på jubileet som vi hadde 14. april i år. Det var bare så vidt hun klarte å stå da vi leste Bønnekortet. Men det var så viktig for henne.

Det er så trist at to av våre trofaste støttespillere i gruppa har fått hjemlov.

Kirsten vil bli husket som ei god venninne, alltid oppmuntrende og omsorgsfull. Vi lyser fred over hennes gode minne.

Anne Kristine Snøløs, leder for SMR gruppa i Indre Østfold.

Grethe Førland

I Tønsberg-gruppen har vi mista et av våre kjære medlemmer, Grethe Førland. Hun ble 77 år i juli i år. Sykepleieutdannelsen tok hun på Diakonhjemmet. Der traff hun også sin mann som ble dyrlege. Det var nok medvirkende til at de flyttet flere ganger. De fikk en stor vennekrets fra flere steder i landet.

Grethe var med som leder i barneforening mens barna var små. Arbeidet som sykepleier på sykehus, i hjemmesykepleien og på sykehjem helt til hun gikk av med pensjon. Hun trivdes godt som sykepleier.

Grethe var et trofast og aktivt medlem som var med i gruppa vår i mange år. Hun hadde et åpent hjem og ville gjerne invitere til

Grethe Førland hadde en ukuelig livsgnist.

medlemsmøter så lenge helsa holdt. De siste årene, da flere av medlemmene ikke lenger kunne kjøre bil selv, stilte Grethe opp som sjåfør. Det gjorde hun gjerne selv om hennes egen helse ble stadig mer og mer redusert. Hun hadde en ukuelig livsgnist til tross for at sykdommen tappet henne for krefter.

Helt siden Grethe var barn har hun hatt et engasjement for Santalmisjonen og Normisjon. Grethe stilte opp for å hjelpe til med praktiske gjøremål. Det var blant annet «Endelig fredags-møter» i Solvangkirken og loppemarked til inntekt for Normisjon. Hun var også trofast med på gudstjenestene i hjemmemenigheten. Der var hun med i «kjøkkengjengen» for formiddagstreffene.

Grethe og mannen hennes var for flere år siden på besøk til Nepal og fikk se det arbeidet Normisjon driver der. Det gjorde stort inntrykk. Det var et ønske ved begravelsen at gaver i stedet for blomster kunne gis til Normisjon.

Grethe hadde stor familie; fire barn og åtte barnebarn. De betydde svært mye for henne og hun for dem.

Oslo SMR har cirka 20 medlemmer. Her er fem av dem samlet til møte. Fra venstre: Helene Marie Nilsen, Helen Brew Blankson, Solveig Marie Lie, Ruth Synnøve Andreassen og Nora Helene Fjose.

Møtes fast på Lovisenberg

SMR sin gruppe i Oslo møtes fast på Lovisenberg hver første mandag i måneden (med noen unntak). I historiske lokaler holder de gruppa og bønnen levende.

Leder i Oslo SMR er Nora Helene Fjose (81). Hun jobbet som misjonssykepleier på Madagskar fra 1969-1990. – Jeg kjenner også Kongo og Rwanda. Det er veldig meningsfylt og nødvendig å være med i SMR. Jeg har sett med egne øyne hva SMR får utrettet i de forskjellige misjonslandene, forteller hun.

Fjose ble med i SMR allerede i 1965, da hun gikk på misjonsskolen for kvinner i Colletts gate 33. Da var Johanne Høegh, som startet SMR, forstanderinnen på misjonsskolen.

– Jeg har opplevd hva bønn vil si, når livet kan være sånn at du ikke klarer å be. Det er godt at noen kan be for deg. Da hører Gud bønn og gir kraft, sier Fjose.

Ruth Synnøve Andreassen (79) har

vært med i Oslo SMR i over 15 år. I sitt yrkesaktive liv var hun operasjonssykepleier for det meste, men har også vært misjonær i Israel i nesten fem år. Og lærer på Lovisenberg.

– Jeg tror evangeliet er sant! Jeg tror at Gud har skapt verden og at veien til fellesskap med Gud, syndenes forlatelse og et evig håp i livet, det går gjennom Jesus. Gud har skapt oss. Han er skapningens Herre, verdens Herre og skal frelse de som lar seg frelse.

Det som er viktig med misjon er at mennesker skal få høre evangeliet, slik at de forstår at Guds kjærlighet viser seg i at Jesus kom til verden for å frelse syndere.

Noen ganger har jeg på følelsen at man tror at det ikke er så nødvendig at fortapelsen er til stede. Jesus sitt offer er nødvendig. Verden er allerede dømt. Eneste frelsesmulighet er Jesu offer. Jesu blod én gang for alle. Det er muligheten til frelse, ikke noe annet.

Jesus kom ikke bare for å være snill, men for å gjøre noe som var helt nødvendig. Gud har påbudt at alle mennesker skal omvende seg og få høre. Fortapelsen er reell. Et reellt budskap; frelse og fred med Gud. Guds kjærlighet er at Jesus døde for oss mens vi enda var syndere. Det er uhyre viktig! mener Andreassen.

Solveig Marie Lie (87) ble med i Oslo SMR for noen år siden. Før hun ble pensjonist jobbet hun som sykepleier på Rikshospitalet. – Mine foreldre var personlig kristne. Jeg lærte å tro på Jesus helt fra jeg var født. Barnetroen har jeg beholdt hele livet. Den ligger der i bunnen.

Bønnesvar må forkynnes mer! Det er en realitet. Jeg har fått bønnesvar mange ganger. Jeg vet at det er svar. Det er jeg fullt overbevist om, sier Lie.

Helen Brew Blankson er 57 år og jobber som helsefagarbeider. I fem år har hun vært medlem i Oslo SMR. – Jeg ble invitert med av ei jeg kjente. Her blir Guds Ord forkynt, noe som passer for meg.

Jeg tror på Jesus. Han sier at når vi ber, så hører han oss. Jeg opplever at når jeg ber, så svarer han. Jeg har hatt noen opplevelser i livet hvor jeg vet at det er Gud som har svart på bønnene mine.

Vi må tørre å fortelle om Jesus. Hvis vi ikke tør å fortelle, så får ikke andre vite om Ham. Vi har fått et oppdrag fra Bibelen om å fortelle om Jesus, slik at de som ikke vet om ham, de kan få høre og få mulighet til å tro, sier Blankson.

Eline Helstad Andersen (87) hadde ikke anledning til å komme på møtet da Misjonsringen var på besøk. Men på telefonen forteller hun en historie fra hun var

misjonær i Kamerun. Den historien finner du på Instagram-kontoen til Misjonsringen. (<https://www.instagram.com/misjonsringen>)

Medlemmene i Oslo SMR er alle opptatt av misjon. Nora Hele Fjose forklarer det slik: – Misjon er først og fremst å gi evangeliet til de som ikke kjenner det. Jeg har sett det mørke triste hedenskapet, hvor fælt de har det. Jeg kan ikke se på det uten å fortelle om Jesus, frelseren og frigjøreren som tilgir synd, som ikke straffer, men som tilgir det gale man gjør. Og som gir trygghet i livet.

Misjon er å formidle det til folk. Jesus er ikke slem. Vår Gud, som vi har lært å kjenne gjennom Jesus, han er god. Han har kjærlighet til mennesker.

Det å stå utenfor evangeliet, den redselen, den er så fæl. Mens det å være i evangeliet gir trygghet – uansett hva som skjer.

Du kan komme til Gud med alle ting. Det gir trygghet – både i medgang og motgang. «Han går ved din side og leder din gang, han blir ikke trøtt han som jeg.»

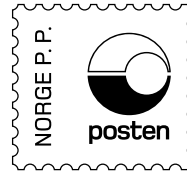
Hjørdis Sundnes' Fond

Alle misjonssykepleiere har anledning til å søke midler fra Hjørdis Sundnes' Fond – «Hjelp i sykdom og nød».

Etter vedtektene skal det deles ut midler fra fondet hvert år. På grunn av lav avkastning er ikke dette blitt gjort, men for 2024 kan det søkes. Søknadsfrist: 1.3.2025.

Har du behov for økonomisk hjelp i ditt arbeid, som er innenfor begrepet sykdom og nød, kan du søke.

Søknad med opplysninger og eventuell dokumentasjon legges ved i epost til daglig leder: ester.roen@gmail.com eller styreleder froydisvest@gmail.com

Returadresse
SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92A,
7033 Trondheim

MISJONSRINGEN utgis av
Sykepleiernes Misjonsring
Her finner du mer informasjon om oss:
www.misjonsringen.no
facebook.com/misjonsringen
instagram.com/misjonsringen

Medlemskontakt:

SMR v/Ester Røen
Edgar B. Schieldrops Vei 92 A,
7033 Trondheim
E-post: post@misjonsringen.no
Telefon: 47 67 87 97

Leder:

Frøydis Vestbøstad
Gulbrandsvegen 11, 7088 Heimdal
E-post: styreleder@misjonsringen.no
Tlf: 93 80 67 48

Redaktør:

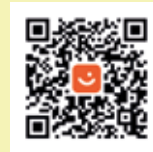
Christine Kristoffersen,
Tors vei 54A, 1540 Vestby
Epost: christine@misjonsringen.no
Tlf: 41 12 81 80

Sykepleiernes Misjonsring (SMR) er en sammenslutning av sykepleiere som har til hovedoppgave å be for misjonen, spesielt for sykepleiere i misjonens tjeneste.

SMR er også en støtte- og hjelpeorganisasjon for evangeliske misjonsorganisasjoner.

Gaver:

Bankkonto: 1609.51.13676
Vipps-nummer: 560952

Husk å skrive i beskjedfeltet til Vipps hva beløpet gjelder. Når du gir kollekt, så skriver du navnet på gruppa du tilhører.

Frist for innsendelse av materiell til neste nummer: **31. januar**

Østfold Trykkeri
ISSN 1892-7416